

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΝΑΡΜΟΝΙΑ ΕΤΗΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἔξωτ. φρ. 22.
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Ἐπρόκειτο νὰ ἐπανεέλθωμεν τὴν παρασκευὴν λίαν
πρῶτῃ, ἀλλὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς Ἑταιρίας κωλυθέντος
ἐκτάκτως καὶ μὴ προσεγγίσαντος εἰς Πάρον, ἤναγκά
σθημεν νὰ ἐπανεέλθωμεν ἐκ τῆς μικρᾶς ἐκδρομῆς μας
τὴν Κυριακὴν. Τοῦτο προσέκαλεσε τὴν μὴ ἐκδοσὶν ἑνὸς
φύλλου εἰς τὴν τακτικὴν τοῦ ἡμέραν, ἐφ' ᾧ καὶ ζη-
τούμεν συγγνώμην παρὰ τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν, πρῶ-
την φορὰν παρέχοντες αὐτοῖς ἀφορμὴν παραπόνου. Εὐ-
καιρίας τυχούσης, θέλομεν θεραπεύσει τὴν ἑλλειψιν
ταύτην.

Συνάμα σπεύδομεν νὰ εὐχαριστήσωμεν τοὺς ἀναπλη-
ρώσαντας ἡμᾶς συνεργάτας μας, ἰδίᾳ δὲ τὸν ἀγαπητὸν
φίλον μας κ. Κωνσταντῖνον Ἱεροκλῆν, τέρψαντα ἀφθό-
νως τὸ δημόσιον διὰ τῆς τόσον βαθείας καὶ ψυχαγωγι-
κῆς πεζογραφίας του.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΔΙΑΤΙ ;

Ἄπορεῖ ὁ «φορολογούμενος» τῶν Πατρῶν, ἡ ἐγκριτωτέρα
ἴσως τῶν ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων, πῶς ἐνῶ ἡ κατάληψις
τῶν νέων ἐπαρχιῶν ἀποτελεῖ τὸ μέγιστον τῶν γεγονότων
μετὰ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ Βασιλείου, τόση ἐν τούτοις ἀδια-
φορία ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ παρακολουθεῖ αὐτό;
Ἄπορεῖ διὰ τὸ φαινόμενον, ὅπερ δικαίως ἐκλαμβάνει πολυ-
σήμαντον, καὶ προσκαλεῖ τοὺς δημοσιογράφους τῆς πρωτεύου-
σης, οὓς ἐν τῇ μετριοφροσύνῃ του ἐκλαμβάνει τὸ ἐπαρχια-
κὸν φύλλον ὡς ἀστρολόγους τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας, νὰ
μελετήσωσι τὸ φαινόμενον καὶ ν' ἀποφανθῶσι περὶ αὐτοῦ.
Οἱ δημοσιογράφοι τῆς πρωτεύουσας ἐσιώπησαν· καὶ ἵνα μὴ
ἐκληφθῇ ἅπας ὁ τύπος ὡς ἀγενῶς παρερχόμενος τόσον κο-
λακευτικὴν πρόσκλησιν, θ' ἀποπειραθῶμεν ἡμεῖς νὰ λύσω-
μεν ἐφ' ὅσον δυνάμεθα τὴν ἀπορίαν τοῦ «φορολογουμένου».

* * *
Ἐν πρώτοις, ἡ πατρὶνὴ συνάδελφος, ὥφειλε νὰ κυριευθῇ

ὑπὸ εὐλαθείας καὶ δέους πρὸς φαινόμενον παράδοξον, ἐν-
σκήπτον μετὰ μεγαλειότητος ὡς παρεκτροπὴ τῆς τροχίᾶς
τῶν φυσικῶν νόμων, ἐὰν ἀκριβῶς ἐβλεπε τὴν ἐναντίον τῆς
παρούσης ψυχολογικῆς κατάστασιν ἐπικρατοῦσαν παρὰ τῇ
ἐλληνικῇ λαῶ. Ἄν ὁ πρῶτος Ἑλλήν στρατιώτης εἰσερχό-
μενος εἰς γῆν ἡπειρωτικὴν, ἂν τὸ πρῶτον εἰς φοῦριον
τουρκικόν, ἀλλὰ τοῦ ὁποῖου οἱ λίθοι ἀπ' αἰῶνων ἐζυμώθη-
σαν καὶ συνεπάγησαν δι' αἵματος ἑλληνικοῦ, ἀνυψούμενη
ἡ ἑλληνικὴ σημαία, ἂν οἱ ψαλμοὶ καὶ οἱ αἶνοι τῶν ὑποδού-
λων ἱερέων ἐν παλμοῖς καὶ θωπείαις δοξολογοῦντες τὴν
ἑλληνικὴν ἐλευθερίαν καὶ αἶροντες αὐτὴν ὑπερήφανον μέχρῃ
τῶν γονάτων τοῦ Ἰψίστου, ἂν αἱ νεαραὶ τοῦ ἔθνους Ἑλ-
πίδες συγκεντρώσασαι ἐνιαυτὸν ἢ ἐνιαυτοὺς τὸν βίον καὶ
τὴν ὑπαρξιν καὶ τὸ μέλλον εἰς τὴν λόγχην καὶ τὸ
ξίφος τοῦ ἐπιστράτου, εὐθυμοὶ ὅμως μετὰ κακουχίας
καὶ πάλιν βυρῶνιεν κατὰ τῆς μονοτονίας καὶ τῆς ἄλλης
ἀπογοιτεύσεως, συναπαρτιζόντες τὰς φάλαγγας τοῦ στρα-
τοῦ τῆς καταλήψεως, ἂν ἡ Ἄρτα, τὸ Δομοκὸν καὶ τὸ Φα-
νάρει καὶ τὰ Φάρσαλα πύρινον ἀσπασμὸν ἐντὸς φακέλ-
λου ἐκ δακρύων ἐκστάσεως πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα πέμ-
ποντα, ἂν ταῦτα πάντα λεγομεν τὰ γενόμενα, τὰ γινόμενα,
κατῶρθον νὰ συγκινήσουν τὸν ἑλληνικὸν λαόν, καὶ νὰ τὸν
ἀποσπάσουν, ἔστω καὶ ὑπὸ νάρκης ἐν καταστάσει παν-
τελοῦς παραλυσίας εὐρισκόμενον, ἀπὸ τῆς σταφίδος, τοῦ
τύφου, τῶν συμφερόντων καὶ τῆς πολιτικῆς, καὶ νὰ τὸν
κυλίσουν νεκρὸν ἀκόμα ν' ἀσπασθῇ τὰ κράσπεδα τῆς ἐξε-
γερθείσης Θεσσαλικῆς ἐλευθερίας—τότε, ἀλλὰ μόνον τότε,
τὸ φύλλον τῶν Πατρῶν ἠδύνατο νὰ τρίβῃ ἐπὶ ὥρας τοὺς
ὀφθαλμοὺς, διαφιλονεικοῦν ἐμμανῶς μετ' αὐτοὺς τὴν ἀντίλη-
ψιν τοῦ φαινομένου, καὶ σκεπτόμενον ἂν εἶνε δράμα ἢ
πρῶτα ματικόν, ἂν εἶναι ὄνειρον ἢ γεγονός.

* Ἀλλοτε ἦτο ὁ ἐνθουσιασμὸς ἑλληνικώτατον προϊόν. Ἡ-
μεῖς οἱ ἐν τοῖς συλλογισμοῖς ἡμῶν ὑπὸ τῶν συμπερα-
σμάτων τῆς ἐπιστημονικῆς φιλοσοφίας ὀδηγούμενοι, ὅταν
ἀναπτύσσοντες τὰ ἱστορικὰ τοῦ παρελθόντος φύλλα τρυ-
φῶμεν εἰς τὸ ἄρωμα τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἀντλοῦ-
μεν τὴν πεποιθήσιν ὅτι τῶν μεγάλων ἰδεῶν, αἰσθημάτων, πα-
θῶν καὶ πράξεων, ὧν γέμει ὁ ἀρχαῖος βίος, εἰς τῶν σπου-

δαιοτέρων παραγόντων ἦτο καὶ ὁ ἐνθουσιασμός. Αὐτὸς ἐγέννησε τὸν Διόχylum, αὐτὸς ἐστήριξε τὴν Σαλαμίνα, αὐτὸς συνέδεσε τὸν Περικλῆ μετὰ τὴν Πνύκα, τὸν Παρθενῶνα μετὰ τὴν Ἀκρόπολιν, αὐτὸς ἐνέδυσσε τὴν ἑλληνικὴν ῥητορείαν μορφὴν Δημοσθένους, αὐτὸς καὶ ἐν τῇ ἀλώσει καὶ τῇ κατακτῆσει κατεῖλε τοὺς διωγμούς καὶ εἰς τὸ μαρτύριον, ὑπεβάσταξε τὸν ἑλληνισμόν μεταβληθέντα σχεδὸν εἰς τέφραν καὶ ἐκ τῆς τέφρας αὐτῆς διὰ μυστηριώδους φυσήματος ἐπλαστούργησε μετὰ Πραξιτέλους καλαισθησίαν καὶ δύναμιν φειδίου τὴν νεωτέραν ἡράκλειον μορφὴν μετὰ τὸ ἀέτειον βλέμμα, τὰς πυκνὰς σπαθωτάς ὀφρῦς, τὸν δασύν κραταῖον πώγωνα, τὸ ἐπιβλητικὸν ὡς δρυὸς παράστημα, τὴν διαλάμπουσιν ἀγροίκον ὡς ἀπὸ παρθένου δάσους ἀρτί ἐκκοπεῖσαν νοημοσύνην, τὸν ἡρωϊσμόν ἐπὶ τέλει, ὅστις ἀνέπνεεν ὡς βορρᾶς καὶ ἐπάλαυνεν ὡς πῦρ. Ἡ μορφή ἐκείνη ἦτο ὁ Ἕλληνας τοῦ 21, πρὸ τῆς ὁποίας ἀποκαλυπτόμεθα ἐν ταῖς ποικίλαις αὐτῆς ἀποχρώσεσιν, ἀλλ' ὑπὸ ἐν πάντοτε δυνατόν χροῖμα, εἰς τὰς εἰκόνας τοῦ Καραϊσκάκη ἢ τοῦ Βότσαρη, τοῦ Διάκου ἢ τοῦ Κολοκοτρώνη.

Ὁ ἐνθουσιασμός ἐγέννησε τὴν Ἑλλάδα. Ἀναλύσατε τὰς τέσσαρας αὐτὰς λέξεις καὶ θέλετε δυσπιστήσῃ πρὸς τὴν σκεπτικὴν μορφήν τοῦ Χάμλετ ῥηγνύοντος τὴν φροδερὰν ἀπὸ τῶν σπλάγχχνων τῆς ἀπελπισίας του κραυγὴν κατὰ τοῦ πνεύματος: «Λέξεις, λέξεις, λέξεις» καὶ θὰ ἐνθυμηθῇτε ἄλλον τύπον συγκεντροῦντα ἐν ἑαυτῷ ἄλλην φάσιν τῆς ἀνθρωπότητος, τὸν Φόουστ, ὅστις μονολογῶν ταυτίζει τὸ αἶν Ἀρχὴ ἦν ὁ Λόγος» μετὰ τὸ αἶν ἀρχὴ ἦν ἡ δύναμις.

Τοιοῦτος λόγος, **δύναμιν** κρύπτων, εἶναι ὁ λόγος ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός ἐγέννησε τὴν Ἑλλάδα. Τὴν Ἑλλάδα ὡς τὴν Νηρηΐδα ἐκείνην τοῦ Αἰγαίου ἣν ὠνειρεύθη ἡ ταλαιπωρημένη φαντασία τοῦ Βύρωνος, δραμοῦσα ἵνα καταθέσῃ εἰς τὰ λευκὰ σανδάλια τῆς Νύμφης αὐτῆς, τὰ κύματα τῆς ζωῆς καὶ τῆς μεγαλοφυΐας ὅσα ἐπάφλαζον ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ποιη-

τοῦ τοῦ «Καὶν» καὶ τοῦ «Τσαῖλντ Χάρολ».

Καὶ τώρα ἡ Ἑλλὰς πατροκτονοῦσα ἐλησμόνησε τὸν πλαστοουργόν της, καὶ θὰ ἤρχετο σχεδὸν ὅχι μόνον νὰ τὸν λησμονήσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἀποκηρύξῃ ἀκόμη, ἀρπάζουσα ἐκ λαίμαργίας μετὰ δύο χεῖρας ἐκ τοῦ βυακίου τὸ στίγμα τῆς νοθείας, καὶ ἐπιθέτουσα αὐτὸ μετὰ χαρᾶς μανιώδους ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐκείνου, ὅπερ ἐκόσμει ἄλλοτε ἡ πικροδάφνη τοῦ Μουσηγέτου. Παρόμοιον κακούργημα θὰ ἐπραττεν ἡ γῆ, ὅτε ὡς νύμφη λευκὴ ὡς ὑάκινθος καὶ λαμπρὰ ὡς ἡ φλόξ, ἀφειδίσα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Πλάστου μ' ἐν πατρικὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου φίλημα, ἡ πρώτη ἦν θὰ ἐπρόφερε λέξιν ἦτο: Κατάρρα πρὸς τὸν Δημιουργόν της.

**

Τὴν κατάραν αὐτὴν ἀπὸ δυσοράτου βάθους διαφθορᾶς, καὶ ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀποστεώσεως, τὴν ἐσφενδόνισεν ἡ Ἑλλὰς ὡς λίθον ἀναθέματος πρὸς τὸν γεννήσαντα αὐτὴν ἐνθουσιασμόν, καὶ τώρα μετὰ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης οὐδὲ κοινόν, οὐδὲ σχέσις ὑπάρχει.

Διὰ τὴν ζήτην ὀργανικὴν ἐν νεκρᾷ σελήνῃ καὶ εἰς τὸν πόλον πῦρ;

**

Ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Βασιλείου, ὁ ἐνθουσιασμός ἐκηρύχθη ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων. Ἀπὸ τῆς νέας μάλιστα Βασιλείας ἐγενόμεθα ἴσως ἔμποροι, βιομήχανοι, οἰνοποιοί, νηματοουργοί, ὕφανται, σιδηρουργοί, ὀπλοποιοί, μάγειροι, ἀλλ' ἐπαύσαμεν νὰ ὦμεν Ἕλληνες. Ἰδανικὸν μας ἔχομεν τὸ Ἰδανικὸν τοῦ Ἑβραίου. Ὁ κ. Φιλήμων πολλάκις τὸ διεᾶλθεν ἀπὸ τῶν ἐκάστοτε αὐτοσχεδίων Πνυκῶν, ὅτι ὁ προορισμός μας εἶναι ν' ἀποβῶμεν οἱ Ἑβραῖοι τῆς Μεσογείου, τὸ πολὺ ἀρχαῖοι Φοίνικες, ἔμποροι, διαμετακομισταί, χρηματισταὶ καὶ ναυτίλοι.

Ἐπιστεῦθι ὅτι ἂν συντελέσῃ τις πρὸς παραγωγὴν ἰδεῶν

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΑΝΤΕΡΑΣΤΗΣ.

Ι

Τὸ χωρίον Ὀρτάκιος σχηματίζει μικρὸν ἐν τῷ Βοσπόρῳ ἄκρωτήριον, ὅπερ κάμπτων ὁ ἐκ Μαύρης θαλάσσης εἰσπλέων χαιρετᾷ ἐνθους τὴν πόλιν τῶν Κωνσταντίνων, ἥτις ὡς ἐκ θαύματος ἵσταται ἀπέναντί του ὑπερῆφάνως λουομένη ἐνθεν μὲν ἀπὸ τὰ ὡς ἡλεκτρον ὕδατα τοῦ Κερατίου, ἐντεῦθεν ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ Βοσπόρου καὶ ἐκείθεν ἀπὸ τὰ φλοισβίζοντα κύματα τῆς Προποντίδος, τὰ διοχετεύοντα μυστηριώδεις εἰς τὴν Ἐπτάλοφον ἀσπασμούς τῶν Φαληρικῶν ἀκτῶν, οὓς παραλαμβάνουσιν ἐν Ἑλλησπόντῃ ἐκ τοῦ περιδόξου Αἰγαίου. Εἰς τὸν λόφον τοῦ μικροῦ τούτου ἄκρωτηρίου, ἐν τῷ μέσῳ καταφύτου κήπου, ὑψοῦται μαρμαρίνον ἀνάκτορον, ἐνθα τὸ θέρος ἀναπαύονται οἱ Σουλτάνοι ἀγανπνέοντες τοὺς ζεφυρούς καὶ τὰς αὔρας δύο ἡπείρων. Ἐάν ἔτιχε ποτὲ περιδιαβάζοντες εἰς κήπον ἐν καιρῷ νυκτὸς ν' ἀπαντήσῃτε μετὰ δύο φυλλωμάτων ὥραϊαν κόρην φέρουσαν μόνον τὰ δόλοεκα νυκτικά της, ἐνθ' ὃ ἀργυροῦν τῆς σελήνης φῶς ν' ἀπαστράπτῃ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς, τότε μόνον δύνασθε νὰ ἐννοήσῃτε τί ὥραϊον θέαμα εἶνε ὅταν εἰς νύκτα πανσέληνον ἀτενίζετε πρὸς τὸ περίπτερον τοῦτο

τῆς Σουλτανικῆς ιδιοτροπίας. Ἡ ἑορτὴ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας συνέπιπτε τὸ ἔτος τοῦτο μετὰ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τοῦ Σουλτάνου, διὸ ἐνθ' ὃ δύνων ἥλιος ἐχάνετο μετὰ τῶν γηλόφων τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς καὶ ἐπορφύρου τὰ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο νεφύδρια, ἡ δ' ἀνατέλλουσα πλησιφαῆς Σελήνη ἐκ τῶν λοφίσκων τοῦ Σκουτάρως ἐχρύσου τὰ μαρμαίροντα ρεύματα τοῦ Βοσπόρου, οἱ μινιαρέδες, τὰ τεμένη, τὰ κυβερνητικὰ καταστήματα, τὰ πασσαδικὰ μέγαρα, τὰ πλοῖα, ὁ στόλος, ἐφωταγωγοῦντο καθωραῖζοντα ἔτι μᾶλλον τὸν Βόσπορον. Ἰδίως ἡ θέα ἐκ τοῦ Σουλτανικοῦ περιπτέρου ἦτο λαμπροτάτη καὶ ὁ ἀναγνώστης θὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ μετ' ἀκολουθήσῃ ὅχι βεβαίως διὰ νὰ θαυμάσῃ ὅτι ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη τῆς ἐσπέρας ἐκείνης παρουσίαζε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ διότι ἐκ τοῦ ἐνδιατήματος τούτου τῶν Σουλτάνων ἀρχεται ἡ παρούσα ἡμῶν διήγησις ἢ πρόσφατα γεγονότα καθιστῶσιν ἀληθῶς περιέργον.

Ἐξ ὅλου τοῦ ἀνακτόρου ὀλίγας μόνον γραμμάς εἶνε ἀνάγκη νὰ χαράξωμεν δι' αἰθουσάν τινα, εἰς ἣν θὰ ὀδηγήσωμεν τὸν ἀναγνώστην. Περσικὸς τῆς Ταχεράνης τάκης ὑπὸ τῶν λαμπροτέρων χρωμάτων καὶ τῶν ὥραιότερων σχεδίων κοσμούμενος καὶ τοῦ ὁποίου ὁ χνοὺς ἐφθανε τὸν ἀστράγαλον τοῦ ποδός, ἐκάλυπτε τὴν αἰθευσαν ταύτην, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἐκρέματο ἀστράπτων πολυέλαος, φέρων ἐκατοντάδα κηρίων. Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς αἰθούσης,

ἡ αἰσθημάτων, ἂν κατορθώσῃ νὰ φανατίσῃ κόσμον ὑπὲρ αὐτῶν, ἂν προεκτείνῃ τὴν ἀποστολὴν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων πέραν τῆς κοιλίας, ἂν ἀναμίξῃ τὴν πολιτικὴν πλὴν τῶν ἐξ αὐτῆς λαφύρων καὶ μετ' ἰδεώδους τινος συνᾶδοντος πρὸς τὸν πολιτισμὸν τῶν νεωτέρων χρόνων καὶ τὴν ἱστορικὴν ἀποστολὴν μας ἐν τῇ λεκάνῃ τῆς Μεσογείου, ἐπιστεύθῃ λοιπὸν ὅτι ὁ τοιαῦτα σκεπτόμενος εἶναι ὁ Ἰούδας τῆς ἐλληνικῆς εὐδαιμονίας, ὁ Ἐφιάλτης τῆς μακαρίας πεζότητός μας, ἧτις τόσα καλὰ μέχρι τοῦδε μᾶς περιεποίησεν· ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι ποτὲ πλὴν δὲν ἐρίζομεν μετὰ τοῦ συνταγματικοῦ Γεωργίου, ἐνῶ μετὰ τοῦ τυράννου Ὀθωνος εὐρισκόμεθα εἰς διηνεκὴ πόλεμον· ὅτι ὁ κ. Κουμουνδούρος ἀνεῦρεν ὅλα τὰ μυστήρια τῆς ἐλληνικῆς διοικήσεως, καὶ μᾶς κυβερνᾷ ὅχι μὲ κνούτον ἢ μὲ βούρδουλαν, ἀλλ' ὡς νέος τις Ὀρφεὺς μὲ τὸ βιολίον τοῦ Δονιζέτη· ὅτι χάρις εἰς τὸ αἰωνίως στρατιωτικὸν ἀπαράσκευόν μας δὲν ἀπειλούμεθα νὰ προκαλέσωμεν ἢ νὰ προκληθῶμεν εἰς πόλεμον· ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διὰ παντοίων μέσων, δηλητηριάσεων ὑδάτων, ἐμπρησμῶν δασῶν, σωρείας φόνων, ἀθλῶν τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῶν φρουραρχείων μας, ὑπερπιστημοσύνης τῶν ἱατρῶν καὶ ὑπερεπιμελείας τῶν ἀρχόντων μας, συνετελέσαμεν καὶ συντελοῦμεν εἰς τὴν ἐλάττωσιν τοῦ πληθύσμου, ὅπερ δηλοῖ αὐξήσιν τῶν δι' ἕκαστον ἐξ ἡμῶν ἑκατοστῶν τοῦ δημοσίου πλούτου· ὅτι πάλιν μὲ καμμιὰ φινέτσα τοῦ αὐτοῦ ἢ ἄλλου Κουμουνδούρου θὰ πάρωμεν καὶ κατ' ἄλλο, ὅταν σημάνῃ ὁ διαμελισμὸς τῆς Τουρκίας, καὶ οὕτω τελειόνομεν καὶ μὲ τὴν ἄχαριν ἰδέαν τῆς αὐξήσεως τῶν συνόρων πέραν τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου.

Ἵστερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν πίστιν γενικευθεῖσαν, κραταιωθείσαν, ῥιζοβολήσασαν εἰς τὰς καρδίας ὅλων μας, ποῖον ἐν θουσιασμὸν προσεδόκα ὁ ἀφορολογούμενος νὰ παραγάγῃ κατὰλήψεις τῶν νέων ἐπαρχιῶν, ἀφοῦ μάλιστα συνέπεσε μὲ τὴν συγκομιδὴν τῆς σταφίδος ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τὸν κοιλιακὸν τύπον ἐν Ἀθήναις;

Προστίθενται νέοι ἀδελφοὶ ἐν Θεσσαλίᾳ; Τί μὲ τοῦτο; Ὁ κ. Σούτσος καὶ ὁ κ. Φιλήμων ἐξαποστέλλουσι παλαιούς εἰς τὸν ἄδην. Ἡ πλάστιγξ τοῦ ζυμπορίου δέον νὰ ἱσορροπήσῃ. Οἱ Ἕλληνες εἴμεθα φύσει φθονεροί. Ὅσοι ὀλιγώτεροι, τόσο καλλίτεροι.

Ὅχι τὰ τέμνη, ἀλλὰ τὸν Βόσπορον καὶ τὴν ἁγίαν Σοφίαν ἂν μᾶς παρεχώρουν, οὔτε τῶν ἀγαμάτων κἂν τὴν ζωὴν θ' ἀνελαμβάνομεν, οὔτε τοῦ λίθου τὸ μειδιάμα θὰ διεγράφομεν εἰς χεῖλη ἀπεκρυσταλλωμένα, πολὺ ὀλιγώτερον δ' ἐνθουσιασμὸς θὰ διέχεεν ἐπὶ τῶν παρειῶν μας τὰς ῥοδοδάφας αὐτοῦ. Ἀφοῦ κατηντήσαμεν, Ἑθνος Ἑβραίων, ἃς λατρεύομεν ἐν συντριβῇ καρδίας τὸν μέγαν θεόν μας Σάββωκ, ἐπιμένοντες νὰ λαμβάνωμεν τὰς οὐγγίας σαρκός, ὅσας οἱ ὀφείλονται μᾶς ὑπεσχέθησαν ἐν περιπτώσει ὑπερημερίας, καὶ ἃς ἀφήσωμεν τὸν ἐνθουσιασμὸν νὰ ψηλαφᾷ ὠχρὸς τὰ πάτρια σκότη, ἅπερ ὡς μυριόφωτοι ἄλλοτε λυχνίαι κατηγλαΐζον τὴν ποιητικὴν του κεφαλῆν.

Καλεδάν.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Τὸν αἵματηρότερον φόρον, ὃν τὰ ἀθηναϊκὰ σπλάγχνα ἡδύναντο νὰ προσενέγκωσι εἰς τὸν βροτολογιὸν τύπον, ἦτο ὁ θάνατος τοῦ πολυκλαύστου συμπολίτου μας **Δημητρίου Βασιλείου**, τοῦ ἀγαπητοῦ πᾶσι φαρμακοποιοῦ τῆς Ὀδοῦ Ἐρμού. Ὅτε ἀπεγνωσμένοι ἐμάθομεν τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐν Σύρῳ, εἰπομεν ὅτι τὴν θέσιν ἣν κατεῖχεν ὁ αἰοιδίμος Δεληγεώργης μετὰ τῶν πολιτευομένων, τὴν ἀνεπλήρου μετὰ τῶν ἀστών ὁ **Δημήτριος Βασιλείου**. Ἡμεῖς τελειότερον πολίτην Ἑλλήνα δὲν ἐγνωρίσαμεν. Τὰ ὁκτῶ δέ-

ἐντὸς γαστρῶν ὀλοχρύσων, κρίνοι καὶ ῥόδα ἀπέπεμπον εὐωδίας, αἵτινες συναναφύρονται μὲ τὸ ἀποπνέον ἄρωμα ἐκ κρυσταλλίνων δοχείων ἠθέλον μεθύσει καὶ τὸν κρατοῦντα εἰς χεῖρας ἀμμωνίαν, ἐὰν ἀνοικτὸν παράθυρον διοχετεύον τὴν ἐσπερίαν αὔραν δὲν ἐμετρίαζε τὸ μεθυστικὸν τῆς ἀτμοσφαίρας ἐκείνης, παράγον τοιοῦτοτρόπως μῆγμα εὐωδίας ἧς ἡ περιγραφή ἀδύνατος καὶ τὴν ὁποῖαν ἐὰν ἤθελεν εἰσπνεύσει ὁ κ. Κουμουνδούρος θὰ ἐχάριζεν ὀλόκληρον τὴν Θεσσαλίαν καὶ Ἡπειρον ἀντὶ διαμονῆς μίᾳς καὶ μόνης ἡμέρας. ¹⁾ Καθρέπται ὑψούμενοι μέχρι τῆς ὁροφῆς ἐν ἡ ἐζωγραφεῖτο ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ ἄστρα, τραπέzion, ἔργον παρισινῆς βιομηχανίας, τὸ ὁποῖον ἀντὶ ποδῶν εἶχε τέσσαρας ξυλίνους γενιτσάρους λεπτεπιλέπτου κατασκευῆς, μέταξα καὶ χρυσοῦς, ὑφάσματα βαρύτιμα τῆς Δαμασκοῦ ἀπετέλουν τὴν ἐπίλοιπον πολυτέλειαν τῆς αἰθούσης ταύτης, ἐνῶ ἐπὶ ἀνακλίντρου ὁποῖον δὲν ἐφάντασθαι οὐδεὶς τῶν μέχρι τοῦδε μυθιστοριογράφων ἐκέθητο νωχελῶς ὁ Σουλτάνος Χαμὴτ παίζων εἰς παῦλι ἀπὸ ἐλεφαντόδοντον μὲ δεκατετραετίδα κόρην τῆς Κιρκασίας πρὸς ἣν ἐν μόνον βλέμμα ἐὰν ἐρριπτες, θὰ ἐσπενδεδε νὰ τινάξῃ τὸν μυελόν σου εἰς τὸν ἀέρα πρὶν ἢ ἀναγνώσῃ τὸν Βέρθερον. Ὁ Σουλτάνος ἔφερε τὸ λεγόμενον ἀγκυρὶ ὅπερ ἄφινε νὰ φαίνωνται οἱ ἰσχυροὶ πόδες του ἐφ' ὧν

ἐφύοντο πυκναὶ δόλωμαυραι τρίχες. Ἡ ἀπέναντι δ' αὐτοῦ καθημένη Κιρκασία τὸν ὑπερέβαινε κατὰ τὴν γυμνότητα, καθότι λεπτότατον πεμπεζάρ ἐν εἶδει ὑποκαμίσου ἦτο τὸ μόνον ἐνδυμὰ της, ὅπερ ὅμως καὶ τοὺς γαλακτοχρᾶς μαστοὺς καὶ τοὺς ὡς ἀπὸ θαλασσοῦ ἀφροῦ βραχίονας καὶ τοὺς ὠραίους πόδας αὐτῆς οἶονε ἐκ πορσελλάνης ἐγκατέλειπεν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀπλήστων βλεμμάτων τοῦ Σουλτάνου.

— Μ' ἐκέρδισες, κρίνε τῶν ἀνακτόρων μου, εἶπε πρὸς τὴν κόρην ὁ Σουλτάνος κλείων τὸ ταῦλι.

Γέλωε βραχὺς ὅσον καὶ ἄθως ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις τῆς κόρης, ἧτις μ' εὐκινησίαν χρυσαλλίδος ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ Χαμὴτ ἐναποθέτουσα ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν παρειῶν τοῦ φιλήματα, τῶν ὁποίων τὸ ἄκουσμα μόνον θὰ ἔφερε φρικίαν ἡδονῆς καὶ εἰς εὐνοῦχον ἀκόμη. Ὁ υἱὸς τῆς Ἀγαρ ἀνάρθρους μόνον ἐψιθύρισε λέξεις καὶ οὐρὶ . . . ῥόδον . . . παραδείσους . . . δῶρον τοῦ Μωχαμέτ . . . κρίνε . . . ἐτάραττον τὰς ἐρρυθμούς καὶ γλυκεῖας ἐπιφωνήσεις τῆς Κιρκασίας. Βαθὺς στεναγμὸς ἐκ μέρους τῆς Α. Μ. καὶ ἡ χηρὸν φίλημα τῆς Κιρκασίας ἦτο τὸ φινάλε τῆς σκηνῆς ταύτης, καθότι τὸ ῥόδον τῶν ἀνακτόρων ὑπέικον εἰς τὸ βλέμμα τοῦ αὐτοκράτορος ἀπεμακρύνετο ἄδη καὶ ἐσπενδε νὰ ἐφησυχάσῃ εἰς τ' ἀνάκλιτρά του χαρμεῖου καπνίζον ἄρωματικὸν ναργελὲν καὶ ὑπηρετούμενον ὑπὸ δεκάδος ὀδαλικισ-

1) Σ. Σ. Μὴ χάνεσαι καὶ δὲν ἐχάριζε τίποτε!